

Hva er en psykolog om ti år?

Profesjonen vår er i endring. Hva er en psykolog om 10–20 år? Vi ønsker mer diskusjon om hvordan vi skal utvikle gode lavterskeltilbud i voksenalderen.

TEKST:

Ida Marie Eide og Karin Holt

PUBLISERT 5. april 2009

Get involved! Oppfordringen avsluttet president Tor Levin Hofgaards innlegg på medlemsmøtet til Oslo lokalavdeling av Norsk Psykologforening på Litteraturhuset den 26. februar. Tema for møtet var lavterskeltilbud i kommunene, og det samlet 50 medlemmer. Etter presidentens innlegg fikk vi en presentasjon av Lørenskog kommunes psykiske helsetjeneste til barn og unge ved Lasse Stoltenberg og Ingrid Vik.

Profesjonen vår er i endring. Vi kan spørre oss hvilken rolle psykologene har hatt – og hvilken rolle vi ønsker å ha i fremtiden. Hva er en psykolog om 10–20 år? Hvordan kan vi påvirke utviklingen vi ser i dag, og hva gjør vi allerede? Presidentens betraktninger omkring disse spørsmålene engasjerte forsamlingen.

Folkesykdom nummer én

Psykiske helseplager er i ferd med å bli folkesykdom nummer én i Norge. Årlig koster dette samfunnet 40 milliarder i utgifter til trygd, behandling og sosiale tjenester. Om vi fortsetter som nå, vil kostnader til helse mangedobles innen 40 år. Hvordan kan en slik utvikling motvirkes? Psykologforeningens svar er at det bør satses på forebygging, lav terskel og lett tilgjengelighet til psykisk helsetjenester. De kommunale tjenestene må derfor styrkes gjennom ansettelser av flere psykologer.

Regjeringen synes å ha adoptert disse målsettingene. Den fikk enstemmig gjennomslag for bevilgningen av 20 millioner kroner over statsbudsjettet til rekruttering av psykologer i kommunene, og alle partiene på Stortinget har gitt tilslutning til prioritering av psykologisk lavterskeltilbud.

Åpen dør i Lørenskog

Lørenskog kommune har i flere år hatt psykisk helsetjeneste for barn og unge. Et team bestående av fem psykologer og to spesialkonsulenter arbeider klinisk, forebyggende og opp mot kommunens ledelse. Teamet arbeider med direkte hjelp uten henvisning, venting og lang saksbehandlingstid, og er en tjeneste tilgjengelig for alle barn, unge og deres familier – samt gravide.

Flere med erfaring fra arbeid med barn og unge kom med interessante betraktninger og innspill. Selv ble vi sittende igjen med noen spørsmål om hvordan dette kan gjøres i voksenfeltet. Nå ønsker vi en videre drøfting av spørsmål som ble reist: Hvor bør psykologen plasseres i helsetilbudet? På fastlegekontorene? Blant psykisk helsearbeiderne? På kommunale helsesentre? Hvordan bruke 20 millioner på rekruttering på en smart måte? Hvordan sikre at engasjementet for lavterskeltilbud ikke bare blir et blaff?

Vi er glade for at Osloavdelingens ildsjeler bistår medlemmene i å holde seg orientert om hva som foregår, og for at de oppfordrer til engasjement for utvikling av lavterskeltilbud i kommunene. Nå ser vi gjerne at temaet holdes varmt, og at det i enda større grad fokuseres på hvordan vi kan jobbe med voksne, både med forebygging og behandling.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 4, 2009, side 409

TEKST:

Ida Marie Eide og Karin Holt